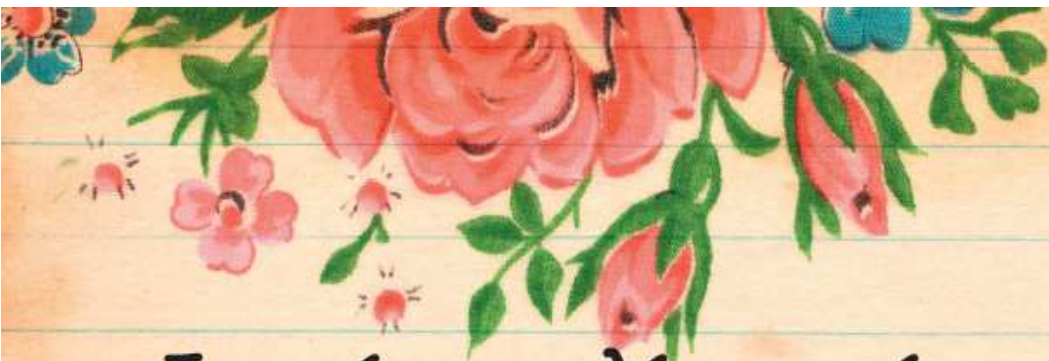

Το αρνάκι που γλύτωσε από τη βούβλα

Της Ευαγγελίας Χαρισιάδη, Δ2

Ετοιμάσαμε τα πράγματα και μπήκαμε στο αμάξι. Επιτέλους ήμασταν έτοιμοι για το ταξίδι στο χωριό. Οι πασχαλινές διακοπές μας άρχιζαν. Κι όμως δεν ήμουν τόσο χαρούμενη όπως τις άλλες φορές που θα πήγαίνα στο χωριό. Θα έβλεπα τους φίλους μου, θα παίζαμε μαζί και θα περνάγαμε ωραία. Ο νους μου όμως ήταν συνεχώς στον Γαλάνη.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που τον έφερε ο παππούς μου στο σπίτι το περασμένο καλοκαίρι. Ήταν ένα νεογέννητο, γλυκό αρνάκι που μόλις είχε πάρει ο παππούς μου από τη μαμά του. Μόλις το είδα μαγεύτηκα. Πρώτη φορά έβλεπα ένα τοσοδά πλασματάκι. Είχε μικρά, αδύνατα ποδαράκια και ήταν άσπρο με μεγάλα μαύρα μπαλώματα. Ξεχώριζε το μαύρο μπάλωμα στο μάτι που τον έκανε να μοιάζει με πειρατή. Το πλησίασα για να το χαϊδέψω κι εκεί είδα τα δυο του γουρλωτά, παιχνιδιάρικα ματάκια που με κοίταζαν φοβισμένα. Ήταν καταγάλανα σαν τη θάλασσα. Αυτό φοβήθηκε και κρύφτηκε ακόμα περισσότερο στην αγκαλιά του παππού μου.

- Προσοχή Εβελίνα! Θέλει ακόμα τον χρόνο του. Φοβάται! Μόλις τώρα το πήρα από τη μαμά του και είναι τρομαγμένο. Έλα, άνοιξε τα χέρια σου, μου είπε ο παππούς και μου έβαλε στην αγκαλιά μου το μικρό πλασματάκι. Ένιωσα πολύ χαρούμενη και δεν το άφησα ούτε στιγμή. Ένιωθα τόσο ωραία που ήταν σαν να ήμουν η μαμά του. Εκείνη τη στιγμή, μέσα απο τη κουζίνα ξεπρόβαλε η γιαγιά με ένα μπιμπερό στο χέρι της.

- Ώρα να ταΐσεις το αρνάκι, Εβελίνα, είπε η γιαγιά και μου έδωσε το μπιμπερό.

Εγώ, με πολύ προσεκτικές κινήσεις έβαλα το μπιμπερό στο στόμα του και αυτό άρχισε αχόρταγα να πίνει όλο το γάλα.

Ήταν ήδη αρκετά αργά και έπρεπε να πάμε για ύπνο. Εγώ όμως δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα. Ανυπομονούσα να ξημερώσει για να τον πάρω ξανά στην αγκαλιά μου. Την επόμενη μέρα πήρα το Γαλάνη και πήγαμε να παίξουμε με τους φίλους μου.

- Ένα αρνάκι, είπαν όλοι τους με μια φωνή.

- Είναι πολύ ωραίο. Πώς το λένε, ρώτησε η Ναταλία;

- Γαλάνη, απάντησα εγώ! Γιατί έχει μάτια γαλανά σαν τη θάλασσα.

Όλη την ώρα δεν το αφήσαμε στιγμή από κοντά μας. Αλωνίζαμε στους δρόμους του χωριού και ο Γαλάνης μας ακολουθούσε παντού. Όλο το χωριό γέλαγε μαζί μας. Πρώτη φορά έβλεπαν ένα αρνάκι που αντί να είναι στο μαντρί τριγύριζε στους δρόμους του χωριού βελάζοντας.

Τώρα όμως είμαι πολύ στενοχωρημένη. Χτες μόλις έμαθα από τη μαμά μου πως ο παππούς είχε αγοράσει τον Γαλάνη για να τον σουβλίσει το Πάσχα. Θα το μεγάλωνε λέει αυτός με δικές του τροφές για να ξέρουμε τι τρώμε. Για μένα όμως ο Γαλάνης είχε γίνει ο καλύτερός μου φίλος. Τι θα πω τώρα στα παιδιά, ότι θα φάω τον καλύτερό μας φίλο; Μόνο αυτό σκεφτόμουν σε όλο το ταξίδι.

Όταν φτάσαμε στο χωριό χαιρέτησα τον παππού μου και τη γιαγιά μου γρήγορα και έτρεξα αμέσως να βρω τον Γαλάνη. Μόλις με άκουσε άρχισε να τρέχει προς το μέρος μου και να βελάζει. Είχε μεγαλώσει πάρα πολύ! Τον αγκάλιασα και πήγαμε να βρούμε την υπόλοιπη παρέα για να παίξουμε. Όταν βρήκα τους φίλους μου τους είπα αμέσως όλη την αλήθεια, πως ο παππούς μου είχε αγοράσει τον Γαλάνη για να τον σουβλίσει.

Όλοι ήμασταν πολύ στενοχωρημένοι.

- Τι θα κάνουμε; Ρώτησε η Κωνσταντίνα.

- Να τον κρύψουμε κάπου και να πούμε πως τον έφαγε ο κακός ο λύκος, φώναξε η Ελπίδα.

- Αυτό δε γίνεται, είπε η Μυρτώ. Μόνο στα παραμύθια υπάρχουν κακοί λύκοι.

- Το βρήκα, είπε η Ναταλία. Θα πούμε ότι το 'σκασε!

- Και πάλι πρέπει κάπου να τον κρύψουμε, απάντησα εγώ. Και δεν υπάρχει κάποιο μέρος.

- Κι αν τον βάλουμε στο μαντρί του μπαμπά μου; είπε η Ελπίδα. Υπάρχουν πολλά πρόβατα εκεί. Δε θα καταλάβει κανείς ότι υπάρχει ένα παραπάνω. Και μετά το Πάσχα θα το φέρουμε ξανά πίσω. Κανείς δε θα το καταλάβει.

- Ποια μέρα θα το κάνουμε; Θα μας δούνε όλοι, είπε η Μυρτώ.

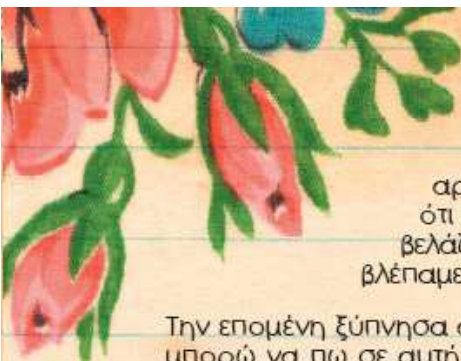
- Αύριο, απάντησα εγώ.

- Όχι αύριο, τη Μεγάλη Πέμπτη όταν θα είναι όλοι στην εκκλησία, είπε η Κωνσταντίνα. Κανείς δε θα δει ότι λείπουμε.

Συμφωνήσαμε όλοι. Η ιδέα ήταν τέλεια. Γυρίσαμε σπίτι και κάναμε τις απαραίτητες προετοιμασίες. Φακοί, σκoiνιά, μπισκότα, κλειδιά για το μαντρί και ό,τι άλλο χρειαζόμασταν.

Η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει. Όλος ο κόσμος ήταν στην εκκλησία. Εμείς ξεγλυστρίσαμε αθόρυβα και τρέξαμε χωρίς κανείς να μας πάρει χαμπάρι στο σπίτι. Πήραμε ό,τι χρειαζόμασταν, περάσαμε ένα λουρί στον Γαλάνη για να σιγουρευτούμε ότι θα μας ακολουθήσει μέσα στο σκοτάδι και ξεκινήσαμε για το μαντρί. Ο δρόμος ήταν μεγάλος και εμείς φοβόμασταν μέσα στο σκοτάδι. Πού και πού ακούγαμε και κάποιον γκίωνη και φοβόμασταν ακόμα περισσότερο. Επιτέλους φτάσαμε. Ανοίξαμε την πόρτα, βάλαμε τον Γαλάνη μέσα και τρέξαμε γρήγορα να βγούμε έξω πριν καταλάβει τι έχει γίνει. Στην

αρχή νόμιζε ότι ήταν κάποιο παιχνίδι. Μετά όμως κατάλαβε ότι θα τον αφήναμε μόνο του και άρχισε να τρέχει γρήγορα, βελάζοντας όλη την ώρα. Στενοχωριόμασταν πολύ που τον βλέπαμε μόνο του αλλά ξέραμε ότι ήταν για το καλό του.

Την επομένη ξύπνησα από τις φωνές του παππού. Φώναζε συνεχώς λέξεις που δε μπορώ να πω σε αυτή την ιστορία και σίγουρα δεν ταίριαζαν με το πνεύμα των ημερών. Έμεινα στο κρεβάτι όσο πιο πολύ μπορούσα και έκανα πως κοιμόμουν. Δε τολμούσα να βγω και να τον δω.

- Τι έγινε, μπαμπά και φωνάζεις; Άκουσα τη μητέρα μου να ρωτάει τον παππού.
- Το αρνί χάθηκε! Εξαφανίστηκε! Έκανε φτερά! Δεν υπάρχει σου λέω! Έλεγε ο παππούς φουσώντας και ξεφουσώντας.
- Υπομονή, θα βρεθεί. Δε μπορεί να χαθεί ένα ολόκληρο αρνί, έτσι ξαφνικά, του είπε η μαμά μου.
- Τι υπομονή, κορίτσι μου; Δεν προλαβαίνω να κάνω υπομονή! Τι θα φάμε τώρα;
- Ας αγοράσουμε ένα έτοιμο, του είπε η μαμά μου. Δε χάθηκε κι ο κόσμος!

Ο παππούς έφυγε μάλλον αφηνιασμένος για το κοντινότερο χασάπικο. Στο μεταξύ η μαμά μου ήρθε στο δωμάτιο μου.

- Τι έχεις και είσαι ακόμα στο κρεβάτι; Με ρώτησε.
- Τίποτα μαμά, απάντησα εγώ. Απλά κουράστηκα από το χθεσινό ξενύχτι στην εκκλησία και νυστάζω ακόμα, της είπα.
- Ο Γαλάνης χάθηκε, μου είπε. Μήπως ξέρεις κάτι γι' αυτό; Με ρώτησε με ένα κρυφό χαμόγελο στα χείλη.
- Εγώ; Ρώτησα. Τι να ξέρω εγώ μαμά! Αφού ήμουν όλη την ώρα στην εκκλησία, της είπα.

Η μαμά μου σηκώθηκε και έφυγε έχοντας στα χείλη ζωγραφισμένο αυτό το κρυφό χαμόγελο που ήταν σαν να μου 'λεγε πως αυτό θα είναι το μυστικό μας.

Μετά από πολλή ώρα ο παππούς γύρισε πίσω με ένα άλλο αρνάκι στη πλάτη του που δε θυμίζει σε τίποτα τον Γαλάνη. Έκανε τις απαραίτητες ετοιμασίες με νευρικές κινήσεις. Εξακολουθούσε να φυσάει όλη την ώρα σαν μανιασμένος ταύρος. Όσο το σκέφτομαι, αυτή τη φορά οι ετοιμασίες δε μοιάζαν σε τίποτα με αυτές των προηγούμενων χρόνων. Τότε υπήρχε χαρά, οι μεγάλοι πίνανε κρασί και ακούγανε τραγούδια. Τώρα, το μόνο που ακούγαμε ήταν τον παππού να φυσά και να ξεφυσά. Κανείς όμως δεν ήταν διατεθειμένος να του πει κάτι. Κανείς δε τολμούσε. Άραγε έχει καταλάβει; Σκεφτόμουν. Κι αν ναι, γιατί δε λέει κάτι; Μήπως γιατί ήμουν η αγαπημένη του εγγονή, όπως έλεγε; Καλύτερα να μη μάθω ποτέ, σκεφτόμουν.

Η μέρα του Πάσχα ήρθε. Όλοι ήμασταν χαρούμενοι και απ' ό,τι φαινόταν το μυστήριο της εξαφάνισης είχε ξεχαστεί.

Τρώγαμε, πίναμε, γελάγαμε, χορεύαμε και λέγαμε αστεία περνώντας πολύ όμορφα. Ξαφνικά, ένα γνώριμο βέλασμα ακούστηκε. Γυρίσαμε όλοι προς το μέρος από όπου ήρθε η φωνή. Ήταν ο κυρ Νεκτάριος, ο μπαμπάς της Ελπίδας που είχε το μαντρί.

- Ε, Σπύρο, φώναξε στον παππού μου. Αυτό νομίζω ότι είναι το αρνί σου, ο Γαλάνης. Βρέθηκε στο μαντρί μου. Τον αναγνώρισα αμέσως. Μάλλον είχε έρθει για μια επίσκεψη στους φίλους του και ξεχάστηκε εκεί, είπε γελώντας δυνατά.

Βάλαμε όλοι τα γέλια.

- Μάλλον Πασχάλη θα πρέπει να τον φωνάζουμε από δω και πέρα, απάντησε ο παππούς μου, γιατί αυτή τη μέρα θα τη θυμάται για πάρα πολλά χρόνια! Έτσι δεν είναι Εβελίνα; Και όλοι λυθήκαμε στα γέλια.

Τέλος

Σχόλια

Ο Γαλάνης είναι πρόβατο υπαρκτό.

Όλα τα υπόλοιπα πρόσωπα είναι προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα

